

Panium – Tallet syv

Daniel 11 åbenbaret: Profetiske linjer fra 1989 til søndagsloven

Jeff Pippenger

2025-03-15

Vi arbejder på at samle alle linjerne i Daniel elleve i forbindelse med den skjulte historie i vers fyrre, som repræsenterer 1989 frem til søndagsloven i De Forenede Stater. Vores kald som profetistuderende er retteligt at udlægge sandhedens ord.

Stræb efter at stå prøvet for Gud, som en arbejder, der ikke behøver at skamme sig, og som ret deler sandhedens ord. 2 Timotheus 2:15.

Daniels ellefte kapitel kan opdeles i ti profetiske linjer. Vers et til og med fire udgør én profetisk linje. Vers fem til ni udgør en anden linje. Vers ti udgør en tredje linje. Vers elleve og tolv udgør den fjerde linje. Den femte linje er vers tretten til femten. Den sjette linje er vers seksten til toogtyve. Den syvende linje er vers treogtyve og fireogtyve. Vers fireogtyve til vers enogtrediven er den ottende linje. Vers enogtrediven til fyrre er den niende linje, og den tiende og sidste linje er vers fyrre til femogfyrre. Disse ti linjer skal sammenføjes, linje på linje.

Hvem vil han lære kundskab? og hvem vil han give forståelse af læren? dem, der er vænnet fra mælken, og dem, der er taget fra brystet.

For bud skal være på bud, bud på bud; linje på linje, linje på linje; her lidt, og der lidt:

For med stammende læber og med en anden tunge vil han tale til dette folk. Til hvem han sagde: Dette er hvilen, hvormed I kan lade den trætte finde hvile; og dette er vederkvæggelsen; men de ville ikke høre.

Men Herrens ord blev for dem bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her lidt og der lidt; for at de kunne gå bort og falde baglæns og blive knust og blive fanget i snaren og blive taget. Esajas 28:9–13.

Hver af de ti profetiske linjer er naturligvis indbyrdes forbundne, men inden for hver linje kan et særligt tema erkendes. Skønt hver linje har et hovedtema, rummer linjerne mere end ét enkelt vidnesbyrd. Jeg agter at identificere hvert af temaerne i de ti linjer.

Første linje

Også jeg stod i det første år under Darius, mederen, frem for at stadfæste og styrke ham. Og nu vil jeg kundgøre dig sandheden. Se, endnu skal tre konger fremstå i Persien; og den fjerde skal være langt rigere end dem alle; og når han ved sin styrke, ved sin rigdom, er blevet mægtig, skal han opægge alle mod Grækenlands rige. Og en mægtig konge skal fremstå, som skal herske med stort herredømme og gøre efter sin vilje. Og når han er fremstået, skal hans rige blive sønderbrudt og deles mod himlens fire vinde; men ikke tilfalde hans efterkommere, ej heller svare til det herredømme, hvormed han herskede; thi hans rige skal rykkes op med rode

og gives til andre end dem. Daniel 11:1–4.

Det første år af Darius markerer afslutningen på halvfjerds år og identificerer således en profetisk endetid. I vers tre opretter Alexander den Store sit verdensomspændende rige, og i vers fire skulle hans rige rykkes op og deles mod himlens fire vinde. Når Darius anvendes som endetiden i 1989, kan vi tælle de konger, der er fremstillet i vers to. Når Gabriel i vers et siger: „Også i Darius’ første år“, følger han op på det, han meddelte Daniel ved synets begyndelse, som tog sin begyndelse i kapitel ti.

I Kyros’, Persiens konges, tredje regeringsår blev et ord åbenbaret for Daniel, hvis navn blev kaldt Belteshazzar; og ordet var sandt, men den fastsatte tid var lang; og han forstod ordet og havde indsigt i synet. Daniel 10:1.

Vejmærket, som repræsenterer en »endetid«, indeholder to symboler. »Endetiden« for Moses’ profetiske linje var Arons fødsel, efterfulgt tre år senere af Moses’ fødsel. Aron og Moses er det dobbelte symbol på »endetiden« i deres historie og er et forbillede på Johannes Døberens og Jesu fødsel seks måneder derefter. »Endetiden« i 1798 markerede tilfangetagelsen af paven i Rom, som derefter døde i fangenskab i 1799. Fra »mederen Darius’ første regeringsår« til »Kyrus, Persiens konges, tredje regeringsår«; Darius og Kyros repræsenterer den »endetid« i 1989, for alle profeterne taler mere om de sidste dage end om de dage, hvori de levede.

Men alt dette hændte dem som forbilleder; og det er blevet skrevet til formaning for os, over hvem verdens ender er kommet. 1 Korintherbrev 10,11.

Darius og Cyrus repræsenterer Ronald Reagan og George Bush senior i 1989. Begge var præsidenter det år. Vers et i kapitel elleve placerer synet i Cyrus’ tredje regeringsår, hvilket ville repræsentere George Bush senior, som fulgte efter Reagan, således som Cyrus fulgte efter Darius. Vers to fastslår, at tre konger endnu skal stå frem, og den fjerde er langt rigere end dem alle. Den afsluttende „endetid“ i kapitel elleve begynder i 1989 og angiver, at der efter George Bush senior endnu skulle stå tre konger frem, hvorved de tre præsidenter, som fulgte efter Bush senior, identificeres. Disse tre konger var Bill Clinton, George Bush junior, Barak Obama, og derpå skulle den rigeste præsident, Donald Trump, „ved sin styrke“ og „ved sin rigdom opbyde alle mod Grækenlands rige“.

Vers tre introducerer dernæst Alexander den Store og er derfor et forbillede på De Forenede Nationers sidste leder, som i de sidste dage forener sig med pavedømmet, men som ligesom pavedømmet kommer til sin ende. De Forenede Nationer er det syvende rige, fremstillet som ti konger i Åbenbaringen sytten, og forbundet af de ti konger bliver enige om at give deres syvende rige til det pavelige dyr i én symbolsk time.

Og de ti horn, som du så, er ti konger, som endnu ikke har fået noget rige; men de får magt som konger én time sammen med dyret. Disse har ét sind, og de giver deres kraft og magt til dyret. Disse skal føre krig mod Lammet, og Lammet skal sejre over dem; thi han er herrers Herre og kongers Konge; og de, som er med ham, er kaldede og udvalgte og trofaste. Åbenbaringen 17:12–14.

Disse ti konger fremstilles ved vers tre og fire og også ved historien om Alexander den Stores opkomst og fald, som opfyldte versene i det fjerde århundrede. Grækenland er det tredje rige i Bibelens profeti og er et symbol på dragen, en tredjedel af den trefoldige sammenslutning af dragen, dyret og den falske profet. Ved korset blev budskabet »Jødernes konge« optegnet på hebraisk, latin og græsk; som repræsenterede jøderne, romerne og resten af skarerne fra de andre nationer, som ville være i Jerusalem ved påsken. Grækerne repræsenterer dragen, romerne repræsenterer dyret, og jøderne var den falske profet.

De første fire vers i kapitel elleve identificerer enden på den jordiske dragemagt, som bedriver utugt med den pavelige magt, idet menneskets prøvetid afsluttes. Vers tre og fire identificerer den endelige opkomst og fald af den sidste manifestation af en jordisk dragemagt. Versene lægger sig hen over de sidste seks vers, som identificerer enden på dyret, der bedriver utugt med jordens konger. Begyndelsen og afslutningen af kapitel elleve identificerer den historie, hvor Guds fjender kommer til deres ende uden nogen til at hjælpe. De første fire vers, sammenholdt med de sidste seks vers, bærer derved symbolikken fra De Ti Bud med en tavle med de første fire bud og en tavle med de sidste seks bud, samtidig med at de også symboliserer en prøve med tallet ti.

De første fire vers repræsenterer en begyndelse, som illustrerer afslutningen, samtidig med at den forankrer budskabet som begyndende ved „endetiden“ i 1989. Versene repræsenterer således perioden fra 1989 indtil afslutningen på menneskets prøvetid og sammenfatter dermed budskabet i de sidste seks vers, som udgør den forøgede kundskab, der blev forseglet op i 1989, og som identificerer de begivenheder, der er forbundet med prøvetidens afslutning.

Versene giver det profetiske anker til at erkende, at der fra og med 1989 ville være i alt otte præsidenter, idet den ottende ville være af de syv foregående præsidenter, og således knytter de passagen sammen med gåden om, at den ottende er af de syv, hvilket er et profetisk kendetegn, som er nærværende sandhed i de sidste dage.

Det tema, som kan forstås ud fra versene, er den endelige ødelæggelse af dragemagten, som begår utugt med Tyrus' skøge. Skøgen bedriver utugt med alle jordens konger, men ligesom det gamle Frankrig blev den katolske kirkes førstefødte, da Klodevig indviede sin trone til pavedømmet i 496, således vil også jorddyret, De Forenede Stater, være den første af kongerne til at bedrive utugt med skøgen ved søndagsloven. Ligesom de indledende fire vers i de afsluttende seks vers identificerer og fremhæver alle tre magter, som fører verden til Harmagedon, således er temaet i de første fire vers dragemagten, repræsenteret ved Grækenland og Alexander den Store.

Reagan indledte rækken af otte præsidenter, som nu har ført frem til den sidste af de otte præsidenter. Den ottende præsident vil oprejse dyrets billede og håndhæve en søndagslov i De Forenede Stater, samtidig med at han formidler og indgår en ordning, som gør ham til leder af De Forenede Nationer, der netop på dette tidspunkt vil indgå i et verdensomspændende forhold mellem kirke og stat under påskud af at løse den tiltagende krigsførelse fra radikal islam.

De Forenede Staters overgang, som er jorddyret i Åbenbaringens trettende kapitel, fra at være det sjette rige i Bibelens profeti til at være hovedet for det syvende rige i Bibelens profeti, samtidig med at det fuldbyrder det ulovlige forhold til den ottende rige i Bibelens profeti, illustreres fra vers

ét, der identificerer 1989, gennem de præsidenter, som leder frem til søndagsloven i De Forenede Stater, og identificerer dernæst straks den vældige konge, som står frem. Denne vældige konge er Trump, der overtager kontrollen over De Forenede Nationer, hvilket han nu er i færd med at nedbryde forud for sine krav.

Anden linje

Vers fem til ni udgør den første omtale af og den punktvisse fremstilling af kampen mellem kongerne i nord og syd, som hele kapitlet benytter som den primære profetiske baggrund. Vers fem fremsætter afsnittets tema.

Og kongen i Syden skal blive stærk, og en af hans fyrster; og han skal blive stærkere end han og få herredømme; hans herredømme skal være et stort herredømme. Daniel 11:5.

Ptolemæus I Soter og Seleukos I Nikator er fremstillet i verset. De udgjorde tilsammen en fjerdedel af Alexanders rige blandt de „Diadoker“ (hvilket betyder efterfølger). Seleukos er den første „konge i nord“ i kapitel elleve, og i overensstemmelse med det hedenske Rom, det pavelige Rom og det moderne Rom blev Seleukos først etableret som den profetiske konge i nord efter tre primære sejre eller afgørende begivenheder: hans generobring af Babylon i 312 f.Kr., slaget ved Ipsos i 301 f.Kr. og slaget ved Kurupedion i 281 f.Kr. Disse bevægelser besejrede hans vigtigste rivaler, udvidede hans imperium og befæstede hans herredømme i regionen.

Den anden linje begynder med at identificere kongerne i nord og syd i adskillelse fra enhver anden af efterfølgerne (Diadocherne) til Alexanders delte rige. Den begynder med at fastslå, at kongen i nord først får magt efter tre erobringer. Dernæst identificeres i beretningen om kampen om herredømmet, som udfoldede sig efter Alexanders død i vers seks til ni, en periode, der afsluttes med kongen i nords omstyrtelse ved kongen i syds hånd. Dette er den første af tre gange i kapitel elleve, hvor kongen i syd sejrer over kongen i nord. De udgør tre indre vidnesbyrd i kapitlet, som klart fastslår vejmærkerne i den historie, der fører til, at en konge i syd besejrer en konge i nord.

Og sydens konge skal blive stærk, og en af hans fyrster; og han skal blive stærkere end han og få herredømme; hans herredømme skal være et stort herredømme. Og ved årenes ende skal de slutte sig sammen; for sydens konges datter skal komme til nordens konge for at træffe en overenskomst; men hun skal ikke bevare armens kraft; heller ikke skal han bestå, ej heller hans arm; men hun skal overgives, og de, som førte hende, og han, som avlede hende, og han, som styrkede hende i disse tider. Men fra en gren af hendes rødder skal en stå frem i hans sted; han skal komme med en hær og trænge ind i nordens konges fæstning og handle imod dem og sejre. Og han skal også føre deres guder bort som fanger til Ægypten, sammen med deres fyrster og med deres kostbare kar af sølv og af guld; og han skal bestå i flere år end nordens konge. Så skal sydens konge komme ind i hans rige og vende tilbage til sit eget land. Daniel 11:5–9.

Den historiske opfyldelse af versene udgør mønsteret for den profetiske opfyldelse af de tusind to hundrede og tres år med paveligt herredømme, som identificeres i vers enogtredive til fyrre, og det profetiske mønster for opfyldelsen af vers elleve, som først blev opfyldt i 217 f.Kr. ved slaget ved

Raphia. Disse tre vidner identificerer kendetegnene ved den ukrainske krig, hvor Putin, den sidste konge i syd, vil sejre over den stedfortrædende hær for den pavelige konge i nord.

Temaet for den anden linje i den profetiske historie er, hvordan det dødelige sår tilføjes pavedømmet i 1798, således som det fremstilles i vers fem til ni og ved slaget ved Raphia i vers elleve. Sydens konge, som er Egypten, er dragens magt.

Menneskesøn, vend dit ansigt imod Farao, Egyptens konge, og profetér imod ham og imod hele Egypten: Tal og sig: Så siger den Herre Gud: Se, jeg kommer imod dig, Farao, Egyptens konge, det store havuhyre, som ligger midt i sine floder, og som har sagt: Min flod er min egen, og jeg har skabt den for mig selv. Ezekiel 29:2, 3.

De tre fremstillinger i kapitel elleve, hvor sydens konge får overtaget over nordens konge, sammenfattes for at identificere nordens konges endelige fald i vers femogfyrre.

Og han skal rejse sit paladstelte mellem havene på det herlige hellige bjerg; men han skal gå sin ende i møde, og ingen skal hjælpe ham. Daniel 11:45.

Der er tre linjer i kapitel elleve, som illustrerer, at en sydens konge besejrer en nordens konge, men når nordens konge kommer til sin ende uden nogen til at hjælpe ham, er det ikke så tydeligt. Men Johannes' Åbenbaring identificerer, at det er dragemagten, der bringer hende til fald ved at æde hendes kød og brænde hende med ild. Når dragemagten først er genkendt ud fra Johannes' Åbenbaring, kan vi se kongerne, som også er dragen og også sydens konge, som skal bringe nordens konge til fald i vers femogfyrre. Tre direkte vidner i kapitlet, som alle vidner om deres fuldkomne opfyldelse, sådan som det fremstilles gennem forbindelsen mellem Daniels Bog og Johannes' Åbenbaring.

Den moderne pavelige konge i nord kommer til sin ende uden nogen til at hjælpe ham i vers femogfyrre, og Johannes' Åbenbaring identificerer, hvordan den pavelige magt kommer til sin ende ved dragemagtens hånd.

Og de ti horn, som du så på dyret, disse skal hade skøgen og gøre hende øde og nøgen, og de skal æde hendes kød og opbrænde hende med ild. For Gud har lagt det i deres hjerter at fuldbyrde hans vilje og at være enige og give deres rige til dyret, indtil Guds ord skal blive fuldbyrdet. Åbenbaringen 17:16, 17.

De ti konger brænder den pavelige nordens konge med ild og æder hendes kød. Kongerne i de sidste dage er dragens magt.

„Konger og herskere og guvernører har påført sig antikrists mærke og fremstilles som dragen, der går ud for at føre krig mod de hellige—mod dem, som holder Guds bud og har Jesu tro. I deres fjendskab mod Guds folk viser de sig også skyldige i valget af Barabbas i stedet for Kristus.“ Testimonies to Ministers, 38.

De ti konger er dragens magt, som også fremstilles ved Grækenlands rige og Alexander. Disse konger er sydlige konger, for de fremstilles ved Farao, Egyptens konge. De skal fortære hendes kød, for de er også de profetiske »hunde«, som salmisten kalder »de ugudeliges forsamling«.

Thi hunde have omringet mig; de ugudeliges forsamling har indesluttet mig; de have gennemboret mine hænder og mine fødder. Jeg kan tælle alle mine ben; de skue og stirre på mig. De dele mine klæder imellem sig og kaste lod om min kjortel. Salmernes Bog 22:16–18.

Pavedømmet er kongen i nord i vers femogfyrre, og pavedømmet er repræsenteret ved Jesabel i menigheden i Thyatira.

Men jeg har noget imod dig, at du tåler kvinden Jesabel, som kalder sig selv profetinde, til at lære og forføre mine tjenere til at bedrive utugt og spise afgudsofrede ting. Og jeg gav hende tid til at omvende sig fra sin utugt, men hun omvendte sig ikke. Se, jeg vil kaste hende på sygeleje, og dem, som bedriver hor med hende, i stor trængsel, hvis de ikke omvender sig fra deres gerninger. Åbenbaringen 2:20–22.

Jezebels dom fuldbyrdes, når hun bliver ædt af hunde.

Og også om Jesabel talte Herren og sagde: Hundene skal æde Jesabel ved Jizre'els mur. 1 Kong. 21,23.

Hundene er det hedenske Rom, dragemagten, for det var det hedenske Rom, der korsfæstede Kristus.

„I Kristi lidelser på korset blev profetien opfyldt. Århundreder før korsfæstelsen havde Frelseren forudsagt den behandling, Han skulle modtage. Han sagde: 'Hunde omgiver Mig; de ondes flok omslutter Mig; de gennemborer Mine hænder og Mine fødder. Jeg kan tælle alle Mine ben; de ser til og stirrer på Mig. De deler Mine klæder mellem sig og kaster lod om Min kjortel.' Salme 22:16–18. Profetien angående Hans klæder blev opfyldt uden rådslagning eller indblanding fra den Korsfæstedes venners eller fjenders side. De soldater, som havde sat Ham på korset, fik Hans klæder. Kristus hørte mændenes strid, mens de delte klæderne mellem sig. Hans kjortel var vævet i ét stykke uden søm, og de sagde: 'Lad os ikke sønderrive den, men kaste lod om den, hvem den skal tilfalde.'” Jesu liv, 746.

De ti konger, som er hundene, som er de ugudeliges forsamling, som er Grækenland og Egypten, vil også brænde skøgen med ild.

Og hvis en præsts datter vanhelliger sig ved at drive hor, vanhelliger hun sin fader; hun skal brændes med ild. 3 Mosebog 21:9.

De ti konger brænder skøgen med ild, for hun udgiver sig for at være en præstinde, men er en skøge.

Og det skal ske på den dag, at Tyrus skal være glemt i halvfjerds år, svarende til én konges dage; efter halvfjerds års ende skal det gå Tyrus som i skøgens sang: Tag en harpe, gå omkring i byen, du glemte skøge; slå sødt på strengene, syng mange sange, for at du må blive husket. Og det skal ske efter halvfjerds års ende, at Herren vil besøge Tyrus, og hun skal vende tilbage til sin skøgeløn og bedrive utugt med alle jordens riger over hele jordens flade. Esajas 23:15–17.

I vers fem til ni og vers enogtrediven til fyrre finder vi vidnesbyrd om, at pavedømmet går sin ende i møde ved dragemagtens hånd. Dette princip er også i øjeblikket ved at blive opfyldt i den ukrainske krig. Disse tre vidner oplyser os om, at når nordens konge går til sin ende uden nogen til at hjælpe sig i vers femogfyrre, vil dragen æde hendes kød og brænde hende med ild. Efter to eller tre vidners udsagn vil drivkraften bag dragens handling indbefatte en brudt pagt.

I vers fem til ni endte den anden syriske krig med en traktat i 253 f.Kr. Krigen var begyndt i 260 f.Kr., og syv år inde i den anden syriske krig blev en fredstraktat gennemført ved, at sydens konge gav en datter til nordens konge, for at han kunne ægte sydens konges datter og tilvejebringe fred gennem ægteskabsalliancen. Syv år efter ægteskabet, i 246 f.Kr., tilsidesatte nordens konge den sydlige brud og genindsatte sin oprindelige hustru, som han havde tilsidesat, da han giftede sig med den egyptiske prinsesse. Drivkraften bag sydens konges invasion af det nordlige rige og tilfangetagelse af den nordlige konge var en brudt traktat.

Den brudte pagt var et forbillede på den brudte Tolentino-traktat i 1797, som gav Napoleon motivationen til at føre paven bort i fangenskab i 1798, således som Ptolemæus havde gjort med Seleukos i 246 f.Kr. Da Ptolemæus III vendte tilbage til Egypten fra sin sejr over Seleukos II's nordlige seleukidiske rige, bragte han så mange skatte med tilbage til Egypten, at egypterne gav Ptolemæus III titlen „Euergetes“ (der betyder Velgører), fordi han efter mange år havde genoprettet deres „tilfangetagne guder“.

Men en kvist af hendes rødde skal stå frem i hans sted; han skal komme med en hær og trænge ind i den nordlige konges fæstning, og han skal handle imod dem og sejre. Også deres guder skal han føre som fanger til Egypten sammen med deres fyrster og deres kostbare kar af sølv og guld; og han skal blive ved i flere år end den nordlige konge. Daniel 11:7, 8.

Da Napoleon tog paven til fange i 1798, berøvede han Vatikanets skatte og førte dem tilbage til Frankrig, sådan som det var forbilledliggjort ved Ptolemæus III, der tog skatte og også Seleukos II med tilbage til Egypten, hvor Seleukos II døde ved at falde af en hest. Dette var et forbillede på, at Napoleon i 1798 fjernede pavedømmet fra dyret, og på pavens død i 1799. Pavedømmet i Johannes' Åbenbaring sytten er kvinden, som rider på dyret, og Seleukos' nederlag, fangenskab og efterfølgende død ved at falde af en hest er et forbillede på, at Napoleon fjernede pavedømmets civile myndighed (fremstillet som et dyr i Johannes' Åbenbaring sytten).

Så førte han mig i ånden bort til ørkenen; og jeg så en kvinde sidde på et skarlagensrødt dyr, fuldt af bespottelige navne, med syv hoveder og ti horn. ... Og englen sagde til mig: Hvorfor undrede du dig? Jeg vil sige dig hemmeligheden om kvinden og om dyret, som bærer hende, og som har de syv hoveder og de ti horn. ... Og kvinden, som du så, er den store stad, som hersker over jordens konger. Åbenbaringen 17:3, 7, 18.

Vers fem til ni indleder krigsførelsen mellem kongen fra nord og kongen fra syd i kapitel elleve. Vers fem giver forankringen til Rom som kongen fra nord, idet det fastslår, at kongen fra nord ville erobre tre geografiske områder, før den herskede suverænt. Versene giver den profetiske struktur, som fremstiller en periode, hvor kongen fra nord hersker, men kommer til sin ende. Dette er selve forudsætningen og løftet i kapitel elleve. Linjens tema er det dødelige sår på den pavelige konge fra

nord, eller som vers femogfyrre siger: »han kommer til sin ende, og der er ingen til at hjælpe ham.« Denne sandhed er nærværende sandhed i de sidste dage.

Vi vil fortsætte i den næste artikel.